

мотивації людей.

Мотивація і стимулювання працівників є одними з основних чинників, що визначають ефективність трудової діяльності.

Мотивація трудової діяльності – складний, відносно стійкий, процес, обумовлений певними особистими характеристиками людини, а також необхідністю задоволення її потреб та їх відповідності зовнішнім умовам діяльності.

Добре спланована система мотивації дозволяє суттєво підвищувати ефективність роботи персоналу, збільшувати обсяги продажу, покращувати виробничий процес та обслуговування клієнтів, без особливо великих матеріальних затрат з боку компанії.

Коли працівник виконує свої посадові обов'язки з повною самовіддачею і його цілі саморозвитку включають розвиток підприємства загалом, тоді коефіцієнт корисної дії зростає в декілька разів.

Для успішної мотивації при створенні системи стимулювання необхідно орієнтуватися на ряд вимог.

Розмір винагороди працівника має визначатися на основі об'єктивної оцінки результатів його праці.

Працівник повинен знати, яку винагороду він отримає в залежності від результатів своєї праці;

Винагорода має бути адекватно трудовому внеску кожного працівника в результат діяльності всього колективу, його досвіду та рівнем кваліфікації.

Винагорода має слідувати за досягненням результату як можна швидше (якщо не у формі прямого винагороди, то хоча б у вигляді обліку для подальшої винагороди);

Винагорода має бути для співробітника значущою;

Правила визначення винагороди повинні бути зрозумілі кожному співробітнику організації та бути справедливими, в тому числі з його точки зору.

Основною причиною відсутності мотивації праці є незадовільна політика кар'єрного зростання.

Для вирішення даного завдання кожне підприємство повинно мати план кар'єрної політики і просування по службі.

Стимулювання працівників є одним з провідних напрямків збільшення продуктивності праці і, як наслідок, обсягів виробництва.

Стратегія кар'єрної політики має передбачувати інтелектуальний розвиток працівників як мінімальної виробничої одиниці задля збільшення доходів підприємства в цілому.

ВІВЧАР Р.Я., асистент, м. Львів, ЛНМУ імені Данила Галицького

АРСЛАНОВА С., студентка, м. Львів, ЛНМУ імені Данила Галицького

ПЕРШІ КРОКИ ПО ВЕЛИКІЙ ДОРОЗІ ПОЛЯ ПІЗНАННЯ: ВІД СИМТОМУ-ДО ДІАГНОЗУ

І.П. Павлов, факти - це крила науки. Без фактичного матеріалу, умілого відбору їх і відокремлення не може бути ніякого наукового знання. Але знання фактів в усій їх сукупності не є ще справжнє наукове знання. Наука завжди прямує за фактами, явищами, розкриваючи сутність, закон, якому явище і факти підкорюються, тобто установлює причини явищ і фактів.

Розлади нервових функцій в хворого доводиться часто спостерігати не тільки неврологам, а й лікарям інших спеціальностей (терапевтам, педіатрам, ендокринологам, онкологам, інфекціоністам, гематологам, дерматологам тощо). Тому кожному лікареві, треба знати симптоми цих ураження вищих нервових функцій, уміти своєчасно їх виявляти.

Гарна методика викладання забезпечує єдність інтересів викладача і студентів на основі з'єднання необхідності вивчення будь-якої дисципліни з переконанням цієї необхідності. У цьому відношенні методи активного навчання є одним з найбільш перспективних шляхів вдосконалення професійної підготовки фахівців. В даний час у вищій школі широко використовуються в навчально-виховному процесі наступні методи активного навчання: проблемний, діалоговий, ігровий, дослідницький, модульний, опорних сигналів, критичних ситуацій, автоматизованого навчання і т.д. Ці та інші методи активного навчання діляться на дві групи: а) імітаційні; б) неімітаційні. А імітаційні, в свою чергу - на ігрові та неігрові. Сюди ж включають науково-дослідну роботу студентів, виробничу практику та інше. Активні форми занять – це такі форми організації навчально-виховного процесу, які сприяють різноманітному (індивідуальному, груповому, колективному) вивченню (засвоєнню) навчальних питань (проблем), активній взаємодії студента і викладача, жвавому обміну думками між ними, націленому на вироблення правильного розуміння утримання досліджуваної теми та способів її практичного використання.

З метою підготовки лікаря - фахівця ХХІ сторіччя необхідно активізувати пізнавальну діяльність студентів, запроваджувати у практику сучасні технологічні системи, нові методичні прийоми при вивченні неврології студентами ІV курсу медичного факультету вищих медичних навчальних закладів ІІІ - ІV рівнів акредитації у відповідності з наступними нормативними документами: освітньо-кваліфікаційними характеристиками (ОКХ) і освітньо-професійними програмами (ОПП) підготовки фахівців, затвердженими наказом МОН України від 16.04.03 за №239 “Про затвердження складових галузевих стандартів вищої освіти з напрямку підготовки 1101 “Медицина”; експериментальним навчальним планом, розробленим на принципах Європейської кредитно-трансферної системи (ECTS) і затвердженим наказом МОЗ України від 31.01.2005 за №52 “Про затвердження та введення нового навчального плану підготовки фахівців освітньо-кваліфікаційного рівня “Спеціаліст” кваліфікації “Лікар” у вищих навчальних закладах ІІІ-ІV рівнів акредитації України за спеціальностями “Лікувальна справа”, “Педіатрія”, “Медико-профілактична справа”; - наказом МОЗ України від 31.01.03 за №148 “Про заходи щодо реалізації положень Болонської декларації у системі вищої медичної і фармацевтичної освіти”; - типової навчальної програми з дисципліни «Неврологія» для студентів вищих медичних закладів, затвердженої 19.06.2007 року.

Методологічна основа будь-якого діагнозу – складний діалектичний процес пізнання об'єктивної істини від простого споглядання до складного абстрактного мислення. У процесі клінічного мислення переплітаються аналіз і синтез, співвідношення чуттєвого й логічного, єдності сутності та явища. Методологія неврологічного діагнозу тісно пов'язана з особливостями неврологічної науки, яка є вищою математикою медицині складається з кількох етапів. Першим етапом є встановлення виявлення і оцінювання окремих симптомів неврологічної та іншої патології. Другий етап – узагальнення окремих симптомів (чутливих, рухових, вегетативних тощо) є важливою складовою подальшого встановлення нозологічного діагнозу. А з урахуванням анамнезу життя, хвороби, спадковості, додаткових даних–

клінічного.

Перед лікарем часто постають складні діагностичні завдання. Для їх вирішення необхідно використовувати також сучасні досягнення техніки. У процесі складання плану проведення параклінічних досліджень потрібно враховувати їх інформативність та доцільність їх використання, а також - вміти правильно трактувати, тобто робити висновки про патогенез, функціональні та органічні зміни в нервовій системі, рідше - про нозологічну форму хвороби. Цей процес – не проста, але захоплива мандрівка незвіданою поки для початківця, але чим далі захопливою дорогою до цілі – пізнання істини, оволодіння мистецтвом лікаря, під час якої спостерігаються захопливі та найрізноманітніші пригоди. Для подолання яких у цьому існують лишень два методи: добре володіння теорійними та практичними знаннями й навичками.

СІЛАДІ Я.В., магістрант, м. Харків, НТУ «ХПІ»

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСА

Обрана для дослідження проблематика є актуальною з огляду на те, що останнім часом зросла актуальність і значимість досліджень, присвячених вивченню інструментів стимулювання інноваційної діяльності в аграрній сфері.

Одна із центральних проблем при цьому – стимулювання інноваційної діяльності, раціональне фінансування науково-технічних та інноваційних програм в аграрній сфері, що потребує відповідних досліджень.

Україна за аграрним і природно-ресурсним потенціалом посідає важливе місце серед країн світу.

Інноваційний розвиток, впровадження його результатів в АПК являє собою розробку раціональної структури інноваційного процесу, що повинен повністю бути адаптованим до умов виробництва, переробки та реалізації сільськогосподарської продукції.

Розвиток сучасного підприємства – це процес систематичних динамічних перетворень, трансформацій його підсистем в межах встановлених підприємством стратегічних цілей для забезпечення сталого інноваційного розвитку.

Нагальною проблемою інноваційного розвитку є раціоналізація та інтеграція всіх процесів в системі управління підприємством.

Одна із центральних проблем при цьому – стимулювання інноваційного розвитку, раціональне використання науково-технічних та інноваційних програм в аграрній сфері, що потребує відповідних досліджень.

Ефективність функціонування підприємств аграрного сектора залежить від зовнішнього середовища, зокрема, від тих сил, що чинять дію на нього.

Макроекономічні чинники впливають на розвиток економіки загалом, так і аграрних підприємств зокрема.

Збутові чинники пов'язані з комплексом причин: відсутність раціональних каналів просування продукції, нерозвиненість ринкової інфраструктури, і в першу чергу оптових сільськогосподарських ринків, бездіяльність аграрних бірж, знищення системи контрактації, засилля в умовах відкритості національної економіки імпортованих продуктів харчування, втрата традиційних зовнішніх ринків збуту і не